

Twijfels over de wetenschappelijke integriteit prof. Frans Leeuw

De positie van hoogleraar Frans Leeuw aan de Universiteit Maastricht komt wellicht onder druk te staan na berichten dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan schending van de wetenschappelijke integriteit. Dit in zijn functie bij het onderzoekscentrum van het ministerie van Justitie. Rechtendecaan Smits noch rector Letschert onderneemt voorlopig stappen: men wacht een onderzoek op het ministerie af. In de Tweede Kamer worden ook vragen gesteld bij het functioneren van Leeuw. Dat meldt De Telegraaf.

Prof. Frans Leeuw is directeur van het WODC, het Wetenschappelijk Onderzoeks- en Documentatiecentrum van het ministerie van Justitie en Veiligheid. Daarnaast is hij aan de UM hoogleraar bij de vakgroep grondslagen en methoden van het recht. Zijn leerstoel: recht, openbaar bestuur

en sociaalwetenschappelijk onderzoek. Het NOS-programma Nieuwsuur meldde op 6 december dat het WODC meermalen onder druk van de ambtelijke en politieke top van het ministerie veranderingen heeft moeten aanbrengen in rapporten. Dit vooral waar het wetenschappelijk onderzoek tot andere conclusies kwam dan de beleidstop wenselijk achtte. Directeur Frans Leeuw zou actief hebben aangestuurd op veranderingen in teksten, dan wel in de opzet van onderzoek. Dit tegen de zin van de betrokken medewerkers.

De vraag is nu of deze hoogleraar zijn geloofwaardigheid als wetenschapper niet heeft verloren. In de Tweede Kamer (de PVV) klinken al geluiden dat hij zijn directeurschap zou moeten neerleggen, meldt dagblad De Telegraaf. De SP heeft vragen gesteld over het optreden van Leeuw

Lees verder op pagina 11

UM sixth on national ranking of female professors

A year ago, 19.3 per cent of all professors in the Netherlands was female. A rise of 1.2 per cent compared to 2015, according to the Female Professors Monitor that was presented last Tuesday.

Conclusion: if developments continue at this pace, a balanced division between male and female professors will not be reached until 2051.

Maastricht University, with 21 per cent female professors in 2016, reached sixth place on the ranking of fourteen Dutch universities. The Monitor, which is published every year by the National Network of Female Professors, (Landelijk Netwerk Vrouwelijke Hoogleraren, LNHV), bases itself on figures from university association VSNU. In the UM's Social Annual Report 2016, however, the figure is 19 per cent.

The Open University has the most female professors in the Netherlands: almost 30 per cent. Dangling at the bottom, just like in 2015, is Erasmus Uni-

versity Rotterdam (11 per cent).

On the climb up to the highest academic position, the process seems to go wrong mainly at the last step – from university senior lecturer to professor – says LNHV. There seems to be an “obstruction” for women, the report stated, contrary to the “easy flow” for men.

In 2015, every university established a quota for the number of female professors to be reached by 2020. According to the report, six of the fourteen universities will actually achieve this. The UM is one of these six, with a target of 22 per cent.

Since her appointment as rector at the UM, Rianne Letschert has spoken out for more diversity and at any rate more women in the higher ranks. In connection with this, the Executive Board has made agreements with various faculties. At the top is the Faculty of Arts and Social Sciences. The faculty's Social Annual Report shows that 46 per cent of all professors at FASOS was female, last year. No less than six per cent above the target of 40 per cent.

To be continued on page 5

Hallo, met wie spreek ik?

Over en sluiten maar

[Om stipt 12.00 uur op maandag 11 december gaat de Obs-telefoon over. Mooi, hij staat dus niet uit, dat is winst vergeleken met vorige week. Dan volgt de voicemail. Zouden we nu weer niemand aan de lijn krijgen? Om 13.00 uur gaat de telefoon weer over en hebben we beet.]

“Hallo”, klinkt het grinnikend.

Nog last van sneeuw gehad vanmorgen?

Nee, geen sneeuw gezien. Gisteren wel. Toen ben ik wezen wandelen met mijn drie hondjes. Ik heb een yorkshire terriër en twee boomer-tjes.

Boomertjes?

Ken je die niet? Ooit van shih tzu gehoord?

Nee? Je vindt ze zo op internet.

[Het blijken heel aaibare mini-hondjes, type bolletje wol. Passen makkelijk in een handtas, je kunt er wel drie kwijt in een ruime fietstas.]

Wat heb je vanmorgen ontbeten?

Broodje kaas.

Zat je alleen aan tafel?

Nee, met een collega. [Schatert] Nee, we wonen

niet samen, ik had geen tijd voor een ontbijt thuis en at daarom op het werk.

Is dat een leuke collega?

Tuurlijk. Alle drie mijn collega's zijn leuk. We doen hetzelfde werk ja, we komen iedere dag heel veel verschillende mensen tegen: studenten, medewerkers en mensen van buiten de UM.

Waar ben je nu?

In een vierkant gebouw naast de UNS 40 dat vol zit met studenten. Ze drinken koffie.

Wat is het gekste dat je hebt meegemaakt met studenten?

Niet zo veel, ik werk hier pas sinds mei. Daarvoor werkte ik bij DSM in Sittard in de catering. Nu zit ik meer in de horeca. Ik werk als barista in het Bakery Café.

Wat is het grootste verschil tussen DSM en de UM?

In Sittard werkte ik in de catering voor kantoorpersoneel. Daar had je niet veel contact mee. Hier is het gezelliger, mensen maken veel vaker een praatje.

Waarom nam je om 12.00 uur de telefoon niet op?

Het was hier druk, er stond een lange rij. Het is nu spitsuur, maar eigenlijk is het hier de hele dag druk.

Dit is de laatste aflevering van de serie. Kun jij de telefoon bij de redactie afgeven of kan ik hem donderdag bij je ophalen?

Ja, donderdag werk ik. Krijg je een kopje koffie van me.

Riki Janssen

Dit is de laatste aflevering van deze rubriek waarin een mobiele telefoon binnen de muren van de Universiteit Maastricht circuleerde. Studenten en personeelsleden gaven iedere week de telefoon door. Aan de redactie van Observant om te achterhalen wie 'm deze week in zijn of haar bezit had.

Op pagina 14 vind je een selfie en de naam van de UM'er.

Uit het leven van de redactie

“Als er niks misgaat, durf je te weinig.” Dat zei de hoogste baas van de publieke omroep, Frans Klein, afgelopen zaterdag tegen het *Volkskrant Magazine*. Hij stond aan de wieg van onder andere *De Wereld Draait Door*. Maar hij zat er ook wel eens naast met een nieuw programma,

vertelde hij. Een keer op je bek gaan is inderdaad niet

zo'n ramp. Niets durven is veel erger, uiteindelijk. Zo ben ik trots op onze *long read* (vroeger was dit een lang verhaal waarvoor de lezer zijn hand niet omdraaide, nu is het gewaagd om zoveel woorden aan een op het eerste oog niet zo'n sexy onderwerp te wijden) over TMFI:

een uitgebreide reconstructie waarom de mooie plannen over The Maastricht Forensic Institute nooit tot volle wasdom kwamen. Gemist? Geen nood, het staat op onze site (www.observantonline.nl).

Maar ook bij *Observant* gaat er wel eens iets mis. Zo zegt de redactie opgelucht vaarwel tegen de belserie die wekelijks boven deze column staat. Een leuk idee, maar het werd in de

praktijk nooit een succes: mensen lieten de telefoon in de bus liggen, namen niet op, of kregen het ding niet meer aan de praat. En ook de formule – redacteur raadt wie er aan de lijn is – bleek al snel niet spannend (lees: saai) genoeg. We gaan ook bijna stoppen met topsportserie op pagina 6. De topsporters zijn ‘op’ en de verhalen van deze sportende studen-

ten gaan steeds meer op elkaar lijken. Niet zo vreemd, ze zijn allemaal druk met studie en training.

Tijd voor iets nieuws dus. Op deze pagina verschijnt na Nieuwjaar de serie *Flutnieuws*, over universitair- en studentennieuws dat te klein is om de gewone kolommen van de krant of site te halen. De topsporters worden vanaf half januari opgevolgd door studenten en medewerkers die het vaak indringende verhaal achter hun tattoo vertellen.

Ik wens iedereen een mooi 2018, met veel durf en - ach - een enkel misser(tje).

Riki Janssen

UM-begroting 2018: geen zorgen en ruimte voor investeringen

Komend jaar gaat de Universiteit Maastricht 3,9 miljoen meer uitgeven dan er binnenkomt. Dat is volgens planning en heeft alles te maken met investeringen in onder andere onderwijsvernieuwing, onderzoeksfaciliteiten en de verbetering van de employability en begeleiding van studenten. De extra uitgaven worden betaald uit de reserves.

“We staan er financieel goed voor”, concludeert de directeur *Finance*, Ruud Bollen. “De UM wil zich verder ontwikkelen en daarvoor spreken faculteiten spaarpotten aan die bestemd zijn voor de verbetering van de research-infrastructuur en onderwijskwaliteit, of het aantrekken van promovendi.” Ook het college van bestuur zet komend

jaar reserves in voor bijvoorbeeld steun bij de ontwikkeling van nieuwe bachelors – zoals Digital Humanities bij Fasos en een interdisciplinaire, interfacultaire bachelor – en masters, de *employability* van studenten en de vermindering van de werkdruk. Het zijn investeringen die voortvloeien uit het vorige strategisch plan 2012-2016 (“naweeën”, aldus Bollen) en het nieuwe strategisch plan *Community at the Core* (2017-2021). Nieuw in de begroting zijn de zogenoemde ‘middelen studievoorschot’ (geld dat vrijkomt door de afschaffing van de basisbeurs: voor de UM is dat 4,7 miljoen in 2018, oplopend tot zo’n 17 tot 18 miljoen in 2026) die de universiteit van de overheid ontvangt. De faculteiten zetten deze middelen in voor (onder andere) meer en betere

studentbegeleiding, talentontwikkeling, verlaaging van de werkdruk en professionalisering van docenten. De begroting omvat ongeveer 430 miljoen euro, iets meer dan de helft van het geld (57 procent) komt van de overheid, 9 procent uit collegegelden, 4 procent beslaat onderzoeksgeld van NWO en KNAW, en 16 procent onderzoeksgeld komt via andere partijen (derde geldstroom) binnen. De rest (14 procent) zijn opbrengsten uit onder andere contractonderwijs. Het grootste deel van deze 430 miljoen wordt uitgegeven aan het personeel (66 procent). Het komend jaar gaat het naar verwachting om 2167 (fte) wetenschappelijk staf en 1558 (fte) ondersteunende staf. Verder rekent de UM op 338 promotieplechtigheden in 2018 en

een kleine 18 duizend (17.873 om precies te zijn) studenten. Zo’n vierhonderd meer dan in 2017. De groei in studentenaantallen (3 procent is de opdracht aan de faculteiten) is noodzakelijk, wil de Universiteit Maastricht het huidige marktaandeel behouden. Veel zusterinstellingen zien hun instroomcijfers immers stijgen, wie dan niet of nauwelijks groeit, voelt dat meteen in de portemonnee. Zelfs een kleine daling nu – bijvoorbeeld 1 procent verlies van het marktaandeel – zou een negatief effect op de inkomsten hebben. De universiteitsraad keurde vorige week de begroting goed.

Riki Janssen

Maatschappelijk betrokken studenten wonen voor een prikkie in Maastricht

Negen studenten die zich inzetten voor de stad, wonen voor een prikkie in Mariaberg, Nazareth/Limmel en Wittevrouwenveld. Op termijn biedt project Match - onderdeel van actieprogramma Student en Stad - plaats aan 45 maatschappelijk betrokken studenten.

Match heeft nu drie zogenoemde ‘buurthuizen’ ter beschikking. De gemeente heeft besloten dat dit er maximaal vijftien mogen zijn. Voor een kleine honderd euro wonen de studenten in panden van woningcorporaties die op de nominatie staan voor renovatie, sloop of verkoop. “Wij willen het voor studenten die zich via ons inzetten zo gemakkelijk mogelijk maken. Wanneer zij goedkoop wonen, kunnen zij in de uren die ze anders in een bijbaan zouden steken, vrij-

willigerswerk doen in de buurt”, vertelt Match-projectleider Martijn Weyenberg. Na hun intrek in de woning, krijgen de buurtbewoners drie maanden de tijd om de buurt te leren kennen en te ontdekken wat ze zouden kunnen betekenen voor de wijk om vervolgens hun plannen voor de gemeente, UM, woningcorporaties en het buurtnetwerk te presenteren. Op dit moment worden er een buurttuin in Mariaberg, een kookavond in Nazareth/Limmel, en voetbalavonden in Wittevrouwenveld opgezet. Weyenberg: “De studenten hebben elke week een gesprek met de projectcoördinator over wat ze afgelopen week hebben gedaan en wat ze gaan doen.”

YM

Rector over seksuele intimidatie in *Science Guide*

“Seksueel onbetamelijk gedrag is iets wat we als organisatie niet mogen accepteren. Dan maakt het voor mij echt niet uit of je hoogleraar bent of een andere rol hebt. Ook al is diegene ‘een enorm bekende wetenschapper’ in het veld. Ook dan moet je als leidinggevende achter de melder gaan staan”, zegt Rianne Letschert, rector van de Universiteit Maastricht in *Science Guide*. Het online medium publiceerde de afgelopen weken een drieluik over seksuele intimidatie in de universiteit. Letschert vertelt in het derde artikel, over hoe bestuurders met de kwestie omgaan, dat ze zelf ook “weleens iets” heeft “meegemaakt” tijdens een congres als beginnend wetenschapper. “De persoon in kwestie was een gevierd wetenschapper. Voor hetzelfde geld ging deze man vervelende verhalen over mij vertellen omdat mijn afwijzing hem woedend had gemaakt. Toen ik terugkwam besloot ik het te melden bij mijn leidinggevende. ‘Ik ga er toch van uit dat jij dit niet zelf hebt uitgelokt’, was zijn eerste reactie.

Toen bekwam mij wel de gedachte dat het dus geen zin heeft om zoiets te melden.” Ze spoort een ieder aan “zelf je grenzen duidelijk aan te geven” en is er groot voorstander van dat mensen het voorval altijd melden waarna een “zorgvuldig onderzoek” kan worden gestart. Ook wanneer er slechts twee mensen bij betrokken zijn. Blijkt uit het onderzoek dat iemand over de schreef is gegaan, dan zal dat gevolgen hebben, zegt ze in *Science Guide*. Welke? “Het tegenhouden van promoties, verplichte cursussen of bij de meest ernstige gevallen ontslag.” “Ik kan mij niet voorstellen dat er universiteiten zijn die een melding die op het niveau van het college van bestuur belandt, negeren. En als dit wel gebeurt, dan vind ik dat onacceptabel. Je kunt voor mij de koning van de afdeling zijn, maar op zo’n moment is dat niet belangrijk. Als je als cvb wegstapt dan laat je de melder ongelofelijk in de kou staan.”

WD

O dennenboom o dennenboom

In alle vroegte staan donderdagochtend, 7 december, twee busjes voor het bestuursgebouw van de Minderbroedersberg. Gevuld met dennentakken (nep), kerstballen en lichtsnoeren. Eerst gaat het grote frame eruit: groene metalen ringen die de basis van de straks acht meter hoge kerstboom in de hal vormen. Met vijf man en één vrouw sterk bekleedt het team van Donkergroen Interieurbeplanting de ringen met takken en hangen ze er ballen, kerstklokjes en andere ornamenten in. Een paar uur later is de klus geklaard. Andere locaties in de binnenstad volgen, in Randwyck stonden de bomen maandag al – een stuk of 35 in totaal. Na Maastricht gaan de medewerkers van de kerstservice verder. In twee weken tijd zetten ze achtduizend bomen op, onder andere in alle Nederlandse universiteitsgebouwen.

Foto's: Observant

CF

Myth Busters

Myth: There is only brain damage when it is visible on a scan

Caroline van Heugten Photo: Joey Roberts

It is estimated that 85 thousand people may suffer brain damage in the Netherlands every year. Of that number, approximately 30 thousand visit A & E. “Where subsequently a routine scan is made to determine whether they have suffered a concussion – a minor injury that will heal – or a brain contusion, which leaves permanent damage,” says **Caroline van Heugten**, professor of Clinical Neuropsychology. “But CT scans today are not sensitive enough to detect subtle damage. A bleeding is clear, but detecting damaged connections is a lot more difficult. That kind of damage is not in one place, the network has been affected. Compare it to a satellite photo of Europe. The effects of a volcano eruption in Italy can be seen in large parts of Southern Europe, but a flood in Borgharen or Itteren is not visible. The latter has definite consequences for how the area functions.” There is a new technique that can provide a much more detailed image, but it has not been in existence long enough to be part of the standard equipment in hospitals. “The analysis of those scans is still too expensive and time-consuming.” Even with a detailed scan, some damage remains

invisible. That doesn’t mean that people who continue to experience problems are hypochondriacs. “There is no one-to-one relationship between a person’s complaints and the visibility of damage on a scan. Someone who has spent a week in hospital after having had a stroke, may make a full recovery, while a patient who suffered a blow to the head and where nothing was discovered, may still experience problems, such as fatigue, forgetfulness and sensitivity to sound and light, a year later.” There may be any of a number of explanations for why one person suffers worse than another after brain trauma. “For example, someone may

“There is no one-to-one relationship between a person’s complaints and the visibility of damage on a scan”

not have taken sufficient time in the first weeks to recuperate, returned to work too soon. Or maybe someone is by nature slightly more fearful and thinks too much about the possibility of temporary complaints becoming permanent ones. A large study into the factors that determine whether someone will recover slowly and for example reports sick for a lengthy period after a head injury, showed that people who suffered from depression or felt anxi-

ous prior to the event, experienced these conditions later on as well. Whether someone had a history of reporting sick regularly, also plays a role.” But caution is advised, not everything is

explainable. “There is also a group of people who were stable and healthy, but nevertheless become unbalanced and continue to suffer.” According to Van Heugten, one of the founders of the Expertise Centre for Brain Injury in Limburg, (Expertisecentrum Hersenletsel Limburg), it is important that GPs can link possible brain injury to vague complaints. “When you have a cardiac arrest, there is a temporary loss of oxygen to the brain. These patients are treated as heart patients, but some symptoms can arise from lack of oxygen in the brain. We are therefore developing a tool to assist GPs in recognising and acknowledging these symptoms. We advise to always check the medical file to see if there has been a brain injury in the past and whether there has been a sudden change in a person’s functioning. For example, if someone lost consciousness, this is an important indication.”

Cleo Freriks

Budget 2018: no concern, room for investment

Next year, Maastricht University intends to spend 3.9 million more than it will receive. This is according to plan and has everything to do with investments in educational innovation, research facilities and the improvement of the employability and supervision of students. The extra expenses will be paid from the reserves.

“Financially we are looking healthy,” concludes director of Finance, Ruud Bollen. “The UM wants to keep developing, so faculties are delving into their piggy banks that are intended for the improvement of research infrastructure and quality of education, or taking on PhD students.” Next year, the Executive Board will also use its reserves,

for example, to support the development of new bachelor’s programmes – such as Digital Humanities at FASoS and an interdisciplinary, interfaculty bachelor’s programme – as well as master’s programmes, the employability of students and reducing the workload. These are investments evolving from the previous Strategic Plan 2012-2016 (“after-effects,” according Bollen) and the new strategic plan *Community at the Core* (2017-2021). New items in the budget are the so-called ‘study advancement resources’ (money that has become available after the abolishing of the basic grant: this will be 4.7 million for the UM in 2018, rising to approximately 17 to 18 million in 2026), which the university will receive from the government.

The faculties will use these resources for (among other things) more and better student supervision, talent development, reducing the workload and professionalisation of lecturers. The budget is approximately 430 million euro, somewhat more than half of the money (57 per cent) will come from the government, 9 per cent from tuition fees, 4 per cent is research funding from NWO and KNAW, while 16 per cent of the research funds comes from other parties (contract research). The rest (14 per cent) are proceeds from activities such as contract education. The largest part of this 430 million will be spent on personnel (66 per cent). It is expected that this will run to 2,167 (FTE) scientific staff

and 1,558 (FTE) support staff. Furthermore, the UM is expecting 338 PhD ceremonies in 2018 and no less than 18 thousand (17,873 to be exact) students, about four hundred more than in 2017. The growth in student numbers (3 per cent was the brief given to faculties) is a necessity, if Maastricht University wants to maintain its present market share. After all, many sister institutes see their influx numbers rising, so those who don’t grow or hardly at all, will feel the financial consequences. Even a minor decline today – for example, a 1 per cent loss of market share - would have a negative effect on the income.

Riki Janssen

‘German Run’ at UL is under control

Where, in the past, people were squashed or trampled on, students are now given access in a controlled manner during the exam period.

Last Tuesday too, students - mainly Germans, hence the term ‘German Run’ - were queuing up before opening hours (8:30) in order to obtain the best study places in the city centre library. “The glass private study cabins are the best study places,” Anna Schleifer, third-year student of Economics explains. The quiet areas on the first and second floor are also popular, say Fabian Gedden and Karim Itani, both second-year students of International Business (IB). “If I stayed at home, I wouldn’t be studying at this time; there are too many distractions,” says Schleifer. “In the library, there is really a learning atmosphere,” Moritz von Friesen, first-year student of IB, adds. Von Friesen: “The German Run used to be a lot tougher.” Previously, there was a lot of pushing and shoving. As soon as the doors opened, the

Photo: Vincent Janssen

students would rush in as fast as they could. “The main objective was to stop the pushing and shoving, in order to prevent accidents. That is why we made a plan to control the massive influx. The aim is to change the students’ behaviour. We have succeeded in making them realise that pushing is no longer effective,” says caretaker Roy Gilissen. Students can now only gain entry into the library in

the city centre through the Grote Looiersstraat; the entrance on the Nieuwenhofstraat has been closed. The early birds gather behind a crowd control barrier, where a security employee checks the students’ UM cards and subsequently allows them to enter one by one. “I check cards from half past eight until five o’clock. About eight hundred cards a day. Add to this the students who step out for a cigarette or to

get lunch,” says security officer Leo Steenland. You can only get in with a UM card. Steenland: “If you forget your card, you will have to go home and get it, or apply for a two-day permit from the Student Service Centre (SSC).”

Yuri Meesen

Fasos: 46 per cent female profs

Continued from page 1

Law has also developed positively, with 28 per cent female professors (target: 22 per cent). Psychology and Economics wanted to achieve more, but became stuck at 27 and 10 per cent, respectively. “We have implemented an important policy over the past ten years, giving female university (senior) lecturers the chance to become professors. That is for a large part due to my predecessor, Rein de Wilde,” says Sophie Vanhoonacker, dean of Arts and Social Sciences. “In 2006, we had zero female professors. Ten years on, almost half of them are.” In 2006, the Maastricht Executive Board urged faculties to uphold a more active policy. A bonus

arrangement was set up. For a period of five years, female senior lecturers were allowed to prove themselves in a “profiling position”. If everything went well, a regular appointment to a chair followed. “You see that if Executive Boards take their responsibility – and our present administrators do so too – that something can actually change. With a better balance between men and women, both in academic and in other positions, you take better decisions, studies have taught us.” Vanhoonacker does admit, however, that some disciplines are ‘easier’ than others. Economics has fewer female professors because the pond is smaller, she says. The same applies to technology. The Dutch Universities of Technology dangle in the lower regions of

the ranking. Vanhoonacker ends by pointing out that it’s not just about ‘now’, but also about the future. “We must ensure that we have sufficient female PhD graduates and university lecturers.” The national overview does not look promising. The percentage of women among PhD students at Dutch universi-

ties was on average 43 per cent in 2016. But that is less than before, while the total number of PhD students has grown explosively. Maastricht may consider itself an exception, because about 60 per cent of the PhD students were female last year.

Wendy Degens

Westerdijk Talent

Former minister Bussemaker of Education reserved five million euro for the appointment of a hundred female professors at the beginning of this year. This so-called Westerdijk Talent Impulse Programme was named after Johanna Westerdijk, who became the first female professor in the Netherlands one hundred years ago. The UM may appoint ten Westerdijk professors (regular appointments, for internal and external candidates). Meanwhile, eight chairs have been filled and the ninth is in the works, said rector Rianne Letschert in a University Council commission meeting last week.

Beethoven

Sitting in the train, I listen calmly to the first tones of Beethoven’s 5th symphony: da-da-da-dum! Calm is not quite the right word though. It’s loud and very dramatic. As it should be. This symphony has helped me through the roughest times. I can get lost in the power of the first part, the softness of the second movement, the hope of the third and the triumph of the finale. Listening to the first tones, I’m already lost in the music. The first movement ends strongly, and I feel that I, too, am regaining my power after this long and exhausting day. After seven minutes, we enter a new phase: the softness of the second part. The strings give me a

sense of comfort; in this moment, nothing needs to be done. I am one with the music. I can hear the different instruments, each contributing in their own way to the harmony of the orchestra. Soon the third movement starts, almost as soft as the second. Questions are racing through my mind, and yet at the same time, there is silence. I think of everything and nothing at once, lost in thoughts about what I have done today and what still needs to be done this evening. Powerful notes announce good times, and my energy is returning. The fourth movement has begun. I can only enjoy the last minutes of the symphony – once again, my thoughts take me to another dimension until I hear the strong tones of the finale roll in, almost making my ears

explode. I refuse to turn the volume down. Beethoven must be listened to loudly and in the most dramatic way possible – at least the 5th. The finale gives me energy. I can’t wait to leave the train to do everything I just thought of. And then? Silence. Still relishing the ups and downs of the last thirty minutes, I am returning to reality. I look out the window and see that it is raining. This doesn’t bother me at all; my evening can no longer be ruined. Slowly the train reaches its destination. And I reach my conclusion: Beethoven is my hero.

Jo Haas,
second-year student of Health Sciences
This column reflects the personal views of the author

Photo: Joey Roberts

The seven sins of a triathlete

“I’m modest and quiet; I’m definitely no braggart”

Jardy van den Heuvel
22

- ➔ Third-year student of Human Movement Sciences
- ➔ Born in Waalwijk, lives in Sittard
- ➔ Trains 20 to 25 hours per week
- ➔ Member of Kijani, a triathlon team in the eredivisie; coached by Edo van der Meer
- ➔ Sponsored by 361 (shoes), Maurten (sports nutrition) and Kijani (clothes)
- ➔ Training for the World Cup for students in Sweden in September 2018 and the under 23s European Championships in Israel in October 2018
- ➔ Best performance to date: top 20 in the Europacups 2016 and 2017

Greed.

I have a shoe tic: I have twelve pairs of running shoes, three pairs of cycling shoes and another ten or so pairs of ‘normal’ shoes. Obviously you can only wear one pair at a time, but I change them depending on the type of training I’m doing: I have shoes for endurance running, shoes for speed training, race shoes. They’re not hugely conspicuous, and they don’t need to be. I’m modest and quiet; I’m definitely no braggart. If I put myself in the spotlight it’s a conscious choice. When it comes to racing I’m less modest; then I – how shall I put it (laughs) – couldn’t give a shit about others.

Gluttony.

I’m very aware of what I eat; I live healthily, even if I allow myself a few biscuits or chips on the weekend. It’s hard when I see also those *pepernoten* in the shops. But I restrain myself. They’re not nutritious. I don’t drink either. Smoking? No, that doesn’t mix well with sports.

Lust.

They say sex before a race is not a good idea, but I’ve never tested that theory. I don’t believe in it either; my training sessions have always gone fine the next day. Do I get a lot of attention from the ladies? Maybe, but I don’t really notice it.

Envy.

I’m jealous of different things. One: of people who have the money to be able to live purely for their sport. Two: of top athletes at US universities. They get all the facilities they need from their university. Sport is number one there, and studying is organised around it. Three: when I’m

injured or things aren’t going well, I’m jealous of normal students who have all the time in the world, who don’t have so much on their minds and can just go out and enjoy themselves.

Sloth.

After a training session I just want to lie on the couch and forget everything for a bit. And I often put off my homework, write reports at the very last minute. It’s a pity really.

Wrath.

I don’t really recognise this. I do get mad at myself after a poor performance, and I get annoyed by fellow students who don’t pull their weight when we’re doing group work. Then I can be quite snappy. But wrath is too big a word.

Pride.

I know I need to work hard, both for triathlon and for my studies. I’m not a huge talent. I don’t get the highest marks; it doesn’t come naturally to me. Last summer I was feeling so confident about the swimming part – I’m originally a swimmer – that I did it at half strength. I found myself so far behind that I couldn’t catch up on the cycling and running legs. That brought me back down to earth. From now on it’s full steam ahead from the word go.

Riki Janssen

This is a series about students who sport at the highest level

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Doubts about professor Frans Leeuw's scientific integrity

Professor Frans Leeuw's position at Maastricht University could probably come under pressure after reports that he is guilty of violating scientific integrity. This was in his position at the Ministry of Justice. Neither law faculty dean Smits, nor rector Letschert intend to undertake any steps at the moment: they are waiting for the outcome of an investigation by the ministry.

Leeuw is director of the Scientific Research and Documentation Centre for the Ministry of Justice and Security (Wetenschappelijk Onderzoeks- en Documentatiecentrum, WODC). He is also a professor at the UM's Faculty of Law. Last week, the Dutch television programme *Nieuwsuur* reported that WODC had been pressurised on several occasions by the administrative and political top of the ministry to make changes in reports. This was especially in cases where scientific research

results led to different conclusions than the top policy makers wanted. An important role was assigned to Frans Leeuw in all this; as WODC director, he allegedly actively urged for changes in texts or in the research setup. A retired WODC researcher sounded the alarm in 2014, with an internal memo that has now reached the public through *Nieuwsuur*. It details how Leeuw influenced research results. For example, he personally ensured that the random sample survey among fourteen Dutch municipalities about the weed pass, also included the city of Venlo. The researchers had excluded that city from the survey, because an "unexpected development" had occurred that could distort the results. But Leeuw received a telephone call from the mayor (from "my good friend Bruls," he apparently said) that Venlo should still be included, and so it happened. "I experienced the pressure by Frans as harmful for the independent setup of the study, (...) more specifically a breach of the rules of conduct set out in the Dutch Code of Conduct in Scientific Practice, (Nederlandse Gedragscode Wetenschapsbeoefening)," a researcher writes on the subject. Another case concerned a conclusion by WODC researchers on the trouble caused by drug tourism and on the manageability of coffee shops. Their research showed that there was no great cause

for alarm. The higher ranks of the ministry felt otherwise: on the contrary, the problems in this area were great. Their reproach was that the research results would undermine the coalition agreement and existing drugs policies. Therefore, those passages had to be removed from the report. Leeuw agreed to make changes and ultimately ensured that the text was adapted. He himself referred to this as "contextualising," in the words of the researcher it was a case of "camouflaging and diminishing". The question now is whether this professor has lost his credibility as a researcher. The reaction within the UM to the news, is to wait and see for the moment. Dean Jan Smits from the Faculty of Law feels that, if the allegations prove to be true, it would "certainly be a violation of scientific integrity". Rector Rianne Letschert also speaks of "serious allegations". The matter was new to her too: "Before the *Nieuwsuur* broadcast, I had not heard anything about it. I would have liked for Frans Leeuw to have warned us that this was about to happen." Leeuw did know about the planned broadcast. In the meantime, both Smits and Letschert have talked with Leeuw by telephone. These were short talks, about which neither wish to say anything. Smits: "The only thing I can say, is that Frans

Leeuw has a more variegated view of the accusations." The official reaction at the moment is to wait for the outcome of the investigation within the Ministry of Justice and Security into this affair. Dean and rector considered suspending Leeuw for the duration of the investigation, but decided not to do so. Smits: "We feel that it is important to listen to both sides of the story, so let us first see that report. Leeuw has announced his full participation." Neither was the decision taken to ask the UM Committee on Scientific Integrity to set up its own inquiry into Leeuw. "That is not useful as long as the ministry is dealing with it. It is a possible second step, at a later stage." Professor Frans Leeuw did not react to telephone calls by *Observant*, but did respond to an e-mail. He doesn't wish to say anything about the subject, the reason being that minister Grapperhaus has announced investigations into "the theme in a broader sense". He feels that it is "not wise to comment on those things at the moment". "Besides," he adds, this concerns a "theme of the ministry and WODC". Remarkably, he never mentioned the possible consequences for his Maastricht chair.

Wammes Bos

EU agencies in the future Europe

Visitors to the European Centre for the Development of Vocational Training (Cedefop) in the Greek city of Thessaloniki, should know exactly where they need to be, says director James Calleja, because taxi drivers won't be able to find it. This unfamiliarity of European agencies - independent institutes that do research, advise the European Union (EU), and monitor the implementation of European policies - with the citizen is regarded as one of the greatest challenges that they experience.

Last Thursday, a few agency directors, representatives and members of the public discussed the development and future of European agencies as part of 'Europe Calling', a series of events organised by Maastricht University (UM), Maastricht and the province, to commemorate the 25th anniversary of the Maastricht Treaty. Some 270 students, academics, agency directors, and representatives fill the theatre hall of La Bonbonnière. A digital projector displays a question on the wall behind the speakers: 'Do you believe that EU agencies are sufficiently independent from private interests?' The audience is able to vote with their phones: 'No,' said almost 80 per cent of those present. "This doesn't surprise me," says Monique Goyens, director of European Consumer Organisation BEUC. "At the moment, many agencies lack adequate and open communication." In all three topics discussed last Thursday afternoon, 'communication' and 'transparency'

Photo: Flickr.com/European committee of the regions

played a major role. The first point of discussion was 'involvement and trust by stakeholders and citizens in the work of EU agencies'. The European Union has almost 480 million inhabitants, but for most of those, the agencies are invisible: "I estimate that 99 per cent of the British people didn't know of the existence or the location of the European Medicines Agency and the European Banking Agency in London, until the newspapers were crammed with articles about job losses because these institutes were to leave the United Kingdom as a result of Brexit,"

says Graham Smith, member of the cabinet of European Ombudsman. There was time for questions from the audience at the end of each subject discussed. "Last year, José Manuel Barroso, former chairman of the European Commission, went to investment bank Goldman Sachs. Do you intend to do something about this type of revolving door politics and are you also going to move to the private sector when you leave the agency?" were some of the comments from the audience. Adam Farkas, executive director at the European Banking

Agency (EBA), says that it is not strange that these people take jobs in the private sector, but that it is very important that the process of transition is transparent. The EBA is most likely the most transparent agency in Europe. "We publish everything: conclusions of risk assessments, minutes of every meeting we have, all the data we use, and we'll even publish that I spoke here today," says Farkas. Still many citizens don't know exactly what the agency does. "We issued publications about the Bitcoin years ago. Professional parties do know how to find this information, but it didn't really hit the news across the EU. This is a great challenge for us." And therefore, they said, many agencies now focus on social media.

During the close of the commemoration of the 25th anniversary of the Maastricht Treaty it was announced that Maastricht was to be given a workplace for a dialogue about the future of Europe. The project, with the temporary working title 'Working on Europe' will mainly focus on civilians and will be led by the UM, the province of Limburg and the Maastricht city council. The aim of the project is to bring supporters and opponents of the European unification together in a debate.

“EEN BESTUURDER MOET NIET UITLEGGEN WAAROM IETS NIET LUKT. EEN BESTUURDER MOET LEIDERSCHAP TONEN,,

Truze Lodder (69) vertrekt als voorzitter van de raad van toezicht. “Ik ben makkelijk van praten, een beetje barok. Dus houd je dit verhaal een beetje leuk? Anders krijg ik straks bij mijn afscheid toespraken met: wat een kreng was dat!” Ze lacht, trekt een quasi gepijnigde blik. Geen nood, het stuk verschijnt pas twee dagen later.

Tekst: Wammes Bos Foto: Loraine Bodewes

De interviewsessie in een vergaderkamertje op de Berg opent met een onverwacht tafereel. Dat er een fotograaf zou komen, daar had Truze Lodder niet aan gedacht. “Dan had ik misschien iets moois aangedaan.” Maar dit broekpak wat ze aanheeft is toch gewoon mooi? “Ja, dat is ook weer waar. Een echte Frans Molenaar.” Later vertelt ze hoe dat zo is gekomen (“kleding is mijn enige extravagantie”), eerst loopt ze met de fotograaf mee naar een andere plek in het gebouw, komt dan terug voor nog wat laatste foto’s. Daar volgt ze als een volleerd mannequin de instructies: “Graag daar staan, beetje naar links draaien, nog iets meer, ja zo, nu omdraaien”; het gaat vlot, met een professionele glimlach op het gezicht. Dit zal niet de eerste keer zijn.

Hartelijk lachen

Toezichthouder is ze vaker geweest, niet alleen bij de UM. Haar cv vermeldt verschillende functies, onder meer bij het Van Gogh Museum, “maar de grootste waren wel bij Van Lanschot Bankiers en bij de NS.” Bij die laatste vertrok ze vorig jaar als president-commissaris. Die ervaring, zegt ze, nam ze mee toen ze op verzoek van toenmalig bestuursvoorzitter Jo Ritzen in 2007 bij de UM begon. De omgeving was vreemd, “ik moest hartelijk lachen toen hij belde, ik had nooit een universiteit van binnen gezien”. Ze liet zich duchtig inwerken. De laatste vier jaar was ze voorzitter van de raad. En vooral die periode, zegt ze vol overtuiging, had ze nooit willen missen. “Als voorzitter kom je aanzienlijk dicht bij wat er in zo’n organisatie gebeurt. Ik was altijd een oplettend lid van de raad van toezicht, maar nu werden diepere lagen aangeboord. Het contact is intensiever, je invloed is groter, je kunt effectiever zijn.” Het college van bestuur, zo staat er geschreven, heeft de plicht de raad van toezicht te informeren. “Maar in de periode dat ik gewoon lid was, zag ik geen informatie die van dieper uit de universiteit kwam.” Dat heeft ze veranderd, als voorzitter. “Ik voer zelf gesprekken met het tweede echelon, met faculteitsbesturen, met directeuren. Het college weet dat; we verrassen elkaar niet, is de afspraak.” Een belangrijke directeursfunctie binnen de UM? Zoiets wordt extra besproken. Die bij HRM bijvoorbeeld, waar

het college de afgelopen jaren niet de meest gelukkige hand van benoemen heeft gehad. “We houden de vinger aan de pols. Vorig jaar hebben we een keer met de voltallige raad van toezicht over de situatie bij HRM gesproken. Ik ga dan ook praten met zo’n directeur.”

Bbbbrrrrum

Voor wie het nog niet wist, de scheidende voorzitter van de raad van toezicht is niet van het soort dat baantjes verzamelt en zich daar leuk voor laat betalen. Als dat al zou kunnen tegenwoordig, gezien alle gedragscodes en wettelijke restricties die het opstapelen van commissariaten en andere toezichtfuncties heel moeilijk maken. Lodder komt uit een arbeidersgezin en heeft zichzelf zonder universitaire graad naar de top gewerkt. Haar laatste grote baan was een gecombineerde directiefunctie bij de Nederlandse Opera en het Muziektheater Amsterdam. Toch: “Ik geef niet veel om geld, heb maar een klein pensioen, ik ben niet met status bezig. In kringen van bestuurders en toezichthouders ben ik een beetje atypisch.” Want voor haar, ze benadrukt het meermalen, is er maar één ding dat telt: de inhoud. En dan graag de hele inhoud. “Je kunt je werk natuurlijk beperkt houden tot wat er in de wet staat over de taken van een raad van toezicht. En wat in de Bbbbrrrrum staat natuurlijk.” (Het bestuurs- en beheersreglement van de UM, afgekort tot BBRUM. Ze rilt demonstratief van afschuw. Lodder houdt niet van “regeltjes en formuliertjes”.) “Dat is een minimumopvatting. Ik vind dat je veel meer moet doen.” Als voorzitter is ze menig UM-zaaltje binnengestapt, met die kwieke, ietwat gehaaste pas die haar zo kenmerkt. Op zoek naar de ‘diepere lagen’. En ze sprak wekelijks, meestal telefonisch, met collegevoorzitter Martin Paul. Gelukkig, zegt Lodder, is de informatie die het college verstrekt tegenwoordig beter dan voorheen. Dat komt in belangrijke mate door de nieuwe rector magnificus, die in september 2016 aantrad, Rianne Letschert. “Zij gaat dieper de faculteiten in.” Niet dat er voor die tijd niets uit kwam. “Het bewustzijn was er al, maar ze heeft het proces versneld. Zoiets geeft veel rust voor een raad van toezicht,

“Handhaving? In het verkéér ben ik voor handhaving, zodat we elkaar

niet allemaal doodrijden.”

omdat het college nu echt weet wat er in de instelling speelt.”

Dat was dus wel eens anders. Dan hoorde Lodder te vaak dat “iets niet gelukt was, met een plan van acht jaar geleden bijvoorbeeld! Ik vind: een bestuurder moet niet gaan uitleggen waarom iets *niet* gelukt is, een bestuurder moet leiderschap tonen. Leiderschap begint met je gedrag. Ik ben erg van *leading by example*. En ik moet zeggen: dat zie ik in toenemende mate bij dit college.”

Dynamiek

Wie er in dat college van bestuur zit, ook daarover gaat de raad van toezicht. En dus ook over herbenoemingen. De laatste betrof die van Nick Bos. “Dan is het niet: iemand doet het goed en mag wel blijven. Het zijn echt geen hamerstukken. Als wij positief zijn toetsen we onze mening toch nog aan die van anderen; als we negatief zijn hoeft dat niet, dan weten we het zelf wel. Niet alleen bij de universiteitsraad, die heeft hier adviesrecht, maar vooral ook bij mensen die rechtstreeks met dat collegelid te maken hebben. We gaan breed de organisatie in.” Één benoeming springt eruit in de voorzittersperiode van Lodder: die van rector Rianne Letschert. Haar komst, zei een enthousiaste Lodder vorig jaar, zou de dynamiek in het college gaan veranderen. Een jonge (40) vrouw; het was tot dan toe ongekend. En ja, de dynamiek is enorm veranderd, zegt ze: “Ze zijn alle drie verschillend, maar hun eigenschappen zijn complementair. Ze versterken elkaar en ze gunnen elkaar alles. Martin Paul is heel snel, heel intelligent, heel gedreven; Rianne wil ook snel vooruit, en Nick Bos vraagt zich dan af hoe je de mensen meekrijgt, of er draagvlak is, of iets een duurzame oplossing is. Ze hebben hun taken nu zo verdeeld dat ze allemaal doen wat ze leuk vinden, waar ze sterk in zijn. Echt, de energie en de vreugde spatten ervan af. Je voelt geen enkele spanning. En ik heb het anders meegemaakt.” Lodder refereert onder meer aan de niet heel florissante verstandhouding tussen Martin Paul en Letscherts voorganger als rector, Luc Soete. “Niets negatiefs over hem, ik was een fan van Luc. Maar de optelsom van de drie werkt nu beter.”

Gerespecteerd

In haar werkgeversrol voert Lodder functioneringsgesprekken met de leden van het college van bestuur. Negatief kunnen die gesprekken de laatste jaren niet geweest zijn: de lofprijzingen aan het adres van het college buitelen over elkaar. “Ik ben blij dat ik wegga op een moment dat ik zie dat het goed gaat. We horen als raad uit onze verschillende netwerken dat dit een zeer gerespecteerd bestuur is. Ik merk het ook als ik bij de landelijke vergadering van de voorzitters van raden van toezicht ben. Je moet eens zien met hoeveel respect ze mij daar behandelen! Omdat ik van de UM ben.” Binnen de universiteit zijn de verhoudingen eveneens verbeterd. “Er was altijd spanning tussen centraal en decentraal, het college en de faculteiten. De decanen en het college zitten samen in het managementteam, en daar zie je de laatste jaren dat het bewustzijn groeit dat ze niet alleen voor de eigen faculteit moeten opkomen maar juist ook voor het geheel. Dat ze elkaar kunnen versterken. Er is veel meer samenhang en saamhorigheid. Dat vind ik een mooie ontwikkeling.”

Wispelturig

Wat nog wel te wensen overlaat is de aanwezigheid van UM-wetenschappers in landelijke organisaties als NWO, en in de media. Een man als UCM-dean Mathieu Segers is uiterst zichtbaar, maar lijkt een uitzondering. Speelt de afstand tot het westen van het land een rol? “Lulkoek”, flapt Lodder er uit; er moet gewoon meer aan de weg worden getimmerd. Het beeld klopt niet voor de UM-bestuurders, die vertonen zich genoeg in het land, vindt ze. Maar dat de voorzitter van het college, Martin Paul, ook internationaal een rol van betekenis speelt, verdient uitdrukkelijk aparte vermelding. “Hij wordt komend jaar voorzitter van de WUN, het Worldwide Universities Network, dat is fantastisch! Bedenk wel, Martin is de enige Nederlander - ja, hij is een echte Nederlander gewor-

den - die het zo ver schopt, wereldwijd!” Ze is trots op deze universiteit. En op wat er komen gaat. Het aan elkaar knopen van de op

Europa gerichte activiteiten, de versterking van de Brusselse ‘campus’. En een Sciencefaculteit, “of spreek ik nu voor mijn beurt? Nou ja.”

Ze heeft wel wat zorgen over de toekomst. De politiek is wispelturig en onbetrouwbaar, wie garandeert dat studenten uit de EU voor eeuwig onder dezelfde voorwaarden kunnen studeren als Nederlanders? Dat kan consequenties hebben voor deze universiteit met haar vele buitenlandse studenten. “Je moet zorgen dat iedereen het belangrijk vindt dat je blijft, je positie moet onbetwist zijn.” Ze merkt dat anderen ook trots zijn op de UM, de burgemeester inclusief. “Maar dat zie ik niet terug. Waarom hangt er geen bord bij het binnenrijden van de stad met *Maastricht Universiteitsstad*? In Leiden doen ze dat wel.”

Driftige passen

Lodder neemt geen blad voor de mond, daar staat ze om bekend. Ze is fel, “Ik laat het zien als ik gepassioneerd ben”, zei ze vier jaar geleden bij haar aantreden als voorzitter tegen *Observant*. “Maar ik ben nooit boos.” Dat lijkt Pierre Audi te bevestigen. De bekende regisseur en artistiek directeur bij De Nederlandse Opera werkte vijftientig jaar met haar samen. Hij liet eind 2012, bij het vertrek van Lodder, in *NRC Handelsblad* optekenen dat hij veel van haar had geleerd en “nooit ruzie” met haar had gehad; “dat is heel raar”. Nooit boos? Geen ruzie? Deze verslaggever herinnert zich nog levendig hoe Lodder hem na een stevige woordenwisseling in de hal van het Vrijthoftheater, waar de opening van het academisch jaar 2016-’17 werd gevierd, toebeet dat ze “*nù* met *leuke* mensen ging praten”, en met driftige passen weg beende. Het dispuut dat daar aanleiding toe gaf ging over de benoeming van de nieuwe rector, Rianne Letschert, die immers niet uit de eigen UM-gelederen kwam. Lodder had een prominente rol gespeeld in haar benoeming. In *Observant* was de stelling verdedigd dat de interne reglementen van de UM (de BBRUM) dat niet toestonden. Hier was sprake van enig *bending the rules*, zo bevestigden juristen. En als een raad van toezicht de regels al niet hoog hield, wie dan wel? Lodder blijkt het voorval in eerste instantie vergeten (“Ik? Ruzie gehad met jou? Nou ja, ik ben vergevensgezind”) maar het onderwerp beroert haar nog steeds: “Ik heb waarschijnlijk vuur gespuwd hè? Luister, zelfs de minister heb ik in Utrecht vanaf een podium horen zeggen dat ze in Maastricht ondanks de formaliteiten iets verstandigs hadden gedaan. Rianne is toch een fantastische rector? Mensen die zich alleen maar aan regeltjes houden, daar kan ik zo boos om worden! De inhoud gaat bij mij altijd vóór de regeling. Toen ik bij de Opera werkte moest er een keer van de arbeidsinspectie ineens een hek om een bepaalde scène. De zanger moest zogenaamd beter beschermd worden. Hij werd er alleen maar onzeker van. Veiligheid gaat ook bij mij vóór alles, maar hier vond ik dat het artistieke moest prevaleren. Het is een rechtszaak geworden. Pas zeer onlangs, vijf jaar na mijn vertrek, zijn wij in hoger beroep in het gelijk gesteld.”

Terug naar de UM: moet niet juist de raad van toezicht toezien op handhaving van de regels? “Handhaving? In het verkéér ben ik voor handhaving, zodat we elkaar niet allemaal doodrijden. Verder moet je gewoon doen wat goed is. Tussen zwart en wit zoek ik het verantwoorde grijs.” Behalve dus in haar kleding. Hoe zat dat met die Frans Molenaar? “Ik houd van exclusief, bij van alles maar zeker in mijn kleding. Ik droeg al dingen van Mart Visser, bij een operapremière kwam Frans Molenaar een keer op me af en zei: ‘Ik kan jou ook wel kleden.’ Zo is dat ontstaan. Frans is nu al weer een tijdje dood. Wist je trouwens dat ik na het overlijden van mijn eerste man getrouwd ben met de vader van Mart Visser? Leuk hè?”

SUMMER SCHOOL

Opmerkingen van eerdere cursisten:

‘veel meer zelfvertrouwen’
‘leuke en veilige sfeer, veel geleerd’
‘weet nu wat ik wil: schrijven’

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Wil je beter leren schrijven? Ingewikkelde materie toegankelijk maken voor een breed publiek? Of kennismaken met de journalistiek? Beslis dan nu dat je daar in 2018 werk van gaat maken en kom naar de Maastricht Summerschool ‘Journalistiek en effectief schrijven’.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten. Een mooie inleiding in de journalistiek en effectief schrijven.

Wanneer:
6 tot en met 16 augustus 2018

Prijs:
€800

Meer informatie:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl
Inschrijven (tot 15 juli): <https://www.maastrichtuniversity.nl/education/contract/maastricht-summer-school-0>

nl prijs

FHML wint onderwijs-innovatieprijs

De Faculty of Health, Medicine and Life Sciences heeft de prijs voor de beste onderwijsinnovatie 2017 van de Nederlandse Vereniging voor Medisch Onderwijs (NVMO) gewonnen. De faculteit kreeg die prijs voor ‘programmatisch toetsen’.

“Normaal gesproken maakt een student een tentamen en krijgt hier een cijfer voor. Hij zakt of slaagt”, zegt Cees van der Vleuten, wetenschappelijk directeur van de graduate school of Health Professions Education. “Daar zitten een aantal nadelen aan. Om te beginnen sluit het niet aan op het probleemgestuurd onderwijs. Daarin moet de student zijn eigen leerdoelen formuleren. Vervolgens is er wel die bloktoets waarvoor je bepaalde kennis per se moet hebben. Dat bijt elkaar. Ook wordt een student op basis van relatief weinig informatie beoordeeld.” Bij het zogenoemde programmatisch toetsen krijgt de student door het jaar heen feedback op zijn toetsen en andere competenties zoals samenwerken, communiceren en organiseren. Samen met een mentor analyseert de student de feedback en gaat ermee aan de slag. Alles gaat in een elektronisch dossier dat een onafhankelijke commissie aan het einde van het jaar beoordeelt, waarbij de nadruk ligt op het niveau en progressie gedurende het jaar en de manier waarop de student met de feedback is omgegaan. Pas dan worden er studiepunten uitgedeeld. “Dat is even wennen, voor zowel de studenten als de docenten”, zegt Sylvia Heeneman, voormalig programmacoördinator van de opleiding Arts-Klinisch Onderzoeker (A-KO) waar het programmatisch toetsen voor het eerst werd ingevoerd. “Het zorgt voor wat onzekerheid bij de studenten, maar gaandeweg zien ze hoe ze groeien in de opleiding. In het traditionele systeem doet een student vaak weinig met de feedback als het tentamen voldoende was. Scoor je slecht op één onderdeel dan kun je dat blijven doen. Bij programmatisch toetsen zien we dat patroon en moet de student extra aandacht aan dat onderdeel besteden.” Dit soort dingen worden besproken met de mentor, die de student laat weten of hij op de goede weg is. “De beslissing aan het einde van het jaar zou geen verrassing moeten zijn”, zegt Van der Vleuten. “En voor de docent is het makkelijker om een oordeel te geven, vanwege de rijkheid aan informatie.” Het programmatisch toetsen wordt al toegepast in de A-KO-opleiding, de master geneeskunde en gedeeltelijk in de bachelors geneeskunde en biomedische wetenschappen. “We gaan nu kijken of we het in meer onderdelen van de bachelor geneeskunde kunnen invoeren”, zegt Van der Vleuten. “Ook is er veel animo voor buiten de UM. In Nederland vooral binnen het hbo, maar ook buitenlandse universiteiten hebben interesse. Het past bij de moderne manier van opleiden, waarin steeds meer aandacht is voor die competenties als samenwerken, communiceren en professionaliteit. Dat is waar de arbeidsmarkt om vraagt.”

Cleo Freriks

Unileverprijs

De Maastrichtse masterstudent Maurice Halder, afgelopen zomer afgestudeerd bij biomedische wetenschappen, heeft een Unilever onderzoeksprijs gewonnen. Vorige week donderdag ontving hij op het hoofdkantoor in Vlaardingen 2500 euro en een glazen kunstwerk. Het onderwerp van de scriptie moet verband houden met de Sustainable Development Goals van de VN, maar aangezien die ongeveer alles omvatten is dat geen probleem. Halder, inmiddels promovendus in Aken, schreef een scriptie over aderverkalking. Daarbij blijken gladde spiercellen een belangrijke rol te spelen; vitamine K zou dit proces kunnen remmen. Halder was een van de dertien winnaars, aangezien alle dertien universiteiten hun beste student naar voren schuiven.

Medallion of Honour voor prof. Jos Smits

Prof. dr. Jos Smits heeft vorige week bij zijn afscheid de UM Medallion of Honour ontvangen uit handen van collegevoorzitter Martin Paul. Het is een onderscheiding voor medewerkers van de Universiteit Maastricht die met hun dagelijkse werkzaamheden van grote betekenis zijn (gewest) voor de naamsbekendheid, de reputatie of de ontwikkeling van de universiteit. Smits krijgt deze eremedaille omdat hij zich “op uitzonderlijke wijze verdienstelijk” heeft gemaakt voor de universiteit. Niet alleen als kwartiermaker en directeur van het Centre for Research Innovation, Support and Policy (CRISP), maar ook door zijn actieve rol bij de totstandkoming van grootschalige onderzoeksfaciliteiten en kennisnetwerken, zowel op provinciaal, nationaal als internationaal niveau. Jos Smits startte zijn loopbaan aan de UM in 1976 als biomedisch wetenschapper. Hij was onder andere voorzitter van de Examencommissie van FHML, vakgroepsvoorzitter Farmacologie en vice-decaan van de faculteit.

Medallion of Honour voor Jan Muijtens

Jan Muijtens heeft bij zijn afscheid op 13 december de Medallion of Honour ontvangen uit handen van collegevoorzitter Martin Paul. Hij krijgt de medaille omdat hij zich op uitzonderlijke wijze verdienstelijk heeft gemaakt als mede-ontwikkelaar van vernieuwende concepten op het gebied van bestuurlijke informatievoorziening (onder andere het huidige CORSA en het papierloos vergadersysteem iBabs). Muijtens had, als verbinder ‘pur sang’, een belangrijke rol als het gezicht van de afdeling Archief, Documentatie en Postzaken (ADP) in de organisatie, en als vraagbaak voor de eindgebruikers. Hij krijgt de prijs ook vanwege zijn grote maatschappelijke betrokkenheid. Hij staat niet alleen klaar voor zijn collega’s die zijn humor, relativeringsvermogen, veelzijdigheid en sociale bevoegdheid zeer waarderen, maar ook voor de minderbedeelden in de samenleving. En hij is al jaren een warm pleitbezorger voor een duurzame samenleving.

UM wacht onderzoek ministerie af in zaak Leeuw

Vervolg van pagina 1

daags ná de tv-uitzending; fractielid Michiel van Nispen wil weten of het klopt dat Leeuw de kwestie toen ten overstaan van het WODC-personeel zou hebben gebagateliseerd.

De reactie binnen de UM op het nieuws is vooralsnog afwachtend. Decaan Jan Smits van de rechtenfaculteit denkt dat, mochten de aantijgingen waar zijn, het hier “zeker een aantasting van de wetenschappelijke integriteit” betreft. Rector Rianne Letschert spreekt eveneens van “ernstige aantijgingen”. Eind vorige week heeft zij met Leeuw getelefoneerd, maar over dat gesprek wil ze niet veel kwijt. Ook decaan Jan Smits heeft kort met Leeuw gesproken. Smits: “Het enige wat ik kan zeggen is dat hij een genuanceerder beeld heeft bij de beschuldigingen.”

De officiële UM- reactie is nu dat men het onderzoek binnen het ministerie van Justitie en Veiligheid afwacht. Minister Grapperhaus heeft een drietal onafhankelijke onderzoeken aangekondigd over deze affaire. Twee daarvan gaan over zaken die het departement als zodanig raken, eentje betreft de ‘wetenschappelijke standaard’ van de WODC-rapporten die in het geding zijn. Daarbij zou ook de positie van Leeuw als WODC-directeur in beeld komen. Smits: “Het is vooral dat onderzoek dat wij afwachten. Ik hoop dat het snel komt, dat is in ieders belang en zeker ook dat van Leeuw.”

Decaan en rector hebben schorsing van Leeuw overwogen voor de duur van het onderzoek, maar hebben besloten dat niet te doen. Smits: “We vinden hoor en wederhoor belangrijk, dus liever eerst dat rapport. Leeuw heeft aangekondigd daar van harte aan mee te werken.” Evenmin is ertoe besloten om de UM-commissie wetenschappelijke integriteit aan het werk te zetten met een eigen onderzoek naar Leeuw. Smits: “Dat is niet handig zolang ze op het ministerie nog bezig zijn. Het is wel een mogelijke tweede stap, later.”

Prof. Frans Leeuw heeft vorige week niet op telefoontjes maar wel op een e-mail van *Observant* gereageerd. Inhoudelijk wil hij niets kwijt, onder verwijzing naar de onderzoeken van Grapperhaus. Hij vindt het “niet verstandig daar nu dingen over te roepen”.

“Bovendien”, voegt hij toe, gaat het hier om een “thematiek van het ministerie en het WODC”.

Opmerkelijk is dat hij de eventuele consequenties voor zijn Maastrichtse leerstoel ongenoemd laat. Ook eerder heeft hij daar niet aan gedacht. Zo laat rector Letschert weten dat ze “het prettig had gevonden als Leeuw ons had gewaarschuwd dat deze uitzending eraan zat te komen.” In het telefoongesprek dat zij achteraf met Leeuw voerde heeft die erkend, zegt ze, dat hij de UM vooraf op de hoogte had moeten stellen maar dat hij daar in de drukte van de hele affaire niet aan had gedacht. Volgens Bas Haan van *Nieuwsuur*, die de affaire naar buiten bracht, was Leeuw al tweeëneenhalve week eerder, op 20 november, op de hoogte, “ik heb hem die dag persoonlijk gebeld”, zegt Haan. Een woordvoerder van het WODC laat weten dat de medewerkers een week later, op 27 november, collectief per mail op de hoogte zijn gesteld van de geplande uitzending (er komt “vrijwel zeker een item in *Nieuwsuur*”); op de dag van de uitzending zelf is vervolgens nogmaals een mail rondgegaan. Al die tijd heeft Leeuw de UM dus niet op de hoogte gebracht.

Waar gaan de beschuldigingen aan Leeuws adres precies over? Een inmiddels gepensioneerde WODC-onderzoekster trok in 2014 aan de bel met een interne memo die nu via Bas Haan naar buiten is gekomen. Daarin staat gedetailleerd te lezen hoe Leeuw onderzoeksuitkomsten beïnvloedde. Zo zorgde hij er eigenhandig voor dat een steekproef onder veertien Nederlandse gemeenten over de wietpas ook de gemeente Venlo omvatte. Die stad was juist door de onderzoekers uit de steekproef gehaald omdat daar een “onverwachte ontwikkeling” was opgetreden die de uitkomsten zou kunnen vertekenen. Maar Leeuw kreeg een telefoontje van de burgemeester (van “mijn goede vriend Bruls”, zou hij gezegd hebben) dat Venlo mee moest blijven doen, en zo geschiedde. “Ik heb de druk van Frans ervaren als een aantasting van de onafhankelijke opzet van het onderzoek, (...) Meer specifiek van de gedragsregels uit de Nederlandse Gedragscode Wetenschapsbeoefening”, schrijft de onderzoekster daarover.

Een andere casus betreft een conclusie van WODC-onderzoekers over de overlast door drugstoerisme en over de beheersbaarheid van coffeshops. Hun research wees uit dat het daarmee alleszins meeviel. De top van het ministerie vond het omgekeerde: de problemen op dit terrein waren juist groot. Het verwijt klonk dat de onderzoeksuitkomsten het regeerakkoord en het staande drugsbeleid zouden ondergraven. Die pas-

sages moesten daarom uit de samenvatting van het rapport worden verwijderd. Leeuw voerde een telefoongesprek met een hoge ambtenaar en zegde meteen veranderingen toe, schrijft de onderzoekster. Zij weigerde dat, het ging hier om een “belangrijke bevinding (...) en een antwoord op een van de hoofdvragen”. Leeuw ving dus bot, werd volgens de memo woedend op de onderzoekster en zorgde er uiteindelijk voor dat de tekst alsnog werd aangepast. Zelf noemde hij dat “gecontextualiseerd”, in de woorden van de onderzoekster was het “gecamoufleerd en afgezwakt”.

Een derde casus betreft de keuze van een extern onderzoeksinstituut; het WODC besteedt veel onderzoek uit, onder meer aan universiteiten. Dat gaat via offertes, in dit specifieke beschreven geval won de Radboud Universiteit. Tegen de zin van opnieuw de top van het departement. Dat werkte het liefst met het Asser Instituut omdat men daarvan verwachtte dat het het beleid van het ministerie zou ondersteunen; dat hadden ze immers eerder gedaan. Het ging om de legalisering en regulering van wietteelt. Staand beleid was: dat is juridisch en in internationale context onmogelijk. Minister Opstelten liet weten dat hij daarom “sturing” op dit onderzoek wenste. Leeuw was betrokken bij de keuze

van het onderzoeksinstituut en koos vanaf het begin voor Asser, conform de politieke wens van bovenaf. Dit terwijl hij, volgens de notitie van de klokkenluidster, toegaf de offertes in eerste instantie “niet eens goed gelezen te hebben”.

Asser kwam echter met de “slechtste offerte” en viel uiteindelijk toch af. Leeuw zou vervolgens invloed hebben uitgeoefend op de samenstelling van de wetenschappelijke begeleidingscommissie: hij zou ervoor geijverd hebben dat daarin alleen tegenstanders van regulering van wietteelt werden opgenomen. De onderzoekster: “Ik vond dit geen goede zaak voor de neutraliteit van het onderzoek en voor het WODC.” Het lukte haar uiteindelijk toch om een ander lid in die commissie te krijgen.

Decaan Smits:
“We vinden hoor en wederhoor belangrijk, dus liever eerst dat rapport”

Wammes Bos

Illustratie: ThinkStock

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Annette Vroomen (1958, geboren in Eindhoven) * **In het dagelijks leven:** receptionist bij SBE, officieel tot 15 december
* **Burgerlijke staat:** getrouwd met Herman, twee kinderen: Miguel (38) en Tamara (35) * **Woont in** Maastricht

“ Ik ben
opgegroeid
met dode dieren ”

Foto: Lorraine Bodewes

Ik ben dol op wedstrijden. Klopt, dan komt er een competitierang in me boven, wil ik de beste zijn, was vroeger al zo met Ganzenborden. Zal wel met mijn lengte te maken hebben [1,53 m]. Bij turnen had ik het ook, ik wilde als tiener de kunstjes perfect beheersen. Tegenwoordig doe ik mee aan kookwedstrijden. In de competitie *Beste Hobbykok van Nederland* van *De Telegraaf* ben ik tweede geworden, met asperges op Thaise wijze. Op een dag zei de buurman: ‘Waarom kunnen we bij jou eigenlijk geen maaltijden afhalen?’ De volgende dag kookte ik mijn eerste maaltijd voor de burens. Ik heb dat vier jaar lang gedaan, tien extra porties per week. **Ik ben het leven prettig gestart.** Klopt. Ik kom uit een liefdevol gezin. We woonden boven een slagerij. Ik ben opgegroeid met dode dieren, zag wekelijks mannen van het slachthuis met halve koeien over hun schouder bij ons binnenlopen. Varkenskoppen, emmers vol bloed, ik vond het allemaal niet eng. Het hoorde bij ons leven. De slagerij liep goed, we hadden niets te klagen. De jaren zestig en zeventig waren de gouden jaren. De klanten stonden van donderdag tot zaterdag drie rijen dik voor de toonbank. Ik ben nog steeds een liefhebber van vlees, met ossenhaas als favoriet, maar m’n jongste zus is vegetarisch. **Eindhoven of Maastricht?** Maastricht. Ik had geen zin om in Eindhoven oud te worden. Wat mij betreft de lelijkste stad van het land, al woonden wij in het naburige Waalre. Daar stuur je op doordeweekse dagen nog geen blind paard naartoe. Dus wat hebben mijn man en ik gedaan: we zijn steden gaan bezichtigen. Amsterdam, Den Bosch, Nijmegen, Breda. Allemaal mooi, maar toen ik op de Servaasbrug stond, dacht ik: dit is het. Alsof ik in een vorig leven hier had gewoond. Helemaal verliefd. Mijn man ietsje

minder, maar dat is inmiddels goed gekomen. **Ik ben de ideale baliemedewerker.** Ik ben in ieder geval geïnteresseerd in de mens die ervoor staat. Ik help graag en probeer altijd een oplossing te vinden, linksom of rechtsom. Het was een keer op een avond toen medewerkers van Studium Generale met honderden mensen voor m’n balie stonden. Een lezing op de Berg was op het laatste moment verplaatst. Of er op de Tongersestraat nog plaats was. Ik dacht: ‘Hebben we een bedrijfshulpverlener in huis? Ja, die hebben we. Dus ja, het kan!’ Ik ben nogal resoluut in die dingen. Een andere keer trof ik op zaterdagmiddag 17.00 uur nog een groep mensen in een lokaaltje. Ik blijf één keer netjes, maar dan is het: ‘En nu eruit’. **Typisch Annette.** Een sarcastisch gevoel voor humor. Wat ik weleens doe: een steek onder water geven, mensen even laten zweten en dan glimlachen. Maar niet iedereen stelt dat op prijs. Met twee stellen hebben we geen contact meer. Die vonden dat ik te ver was gegaan. Ik heb nog mijn excuses aangeboden maar die werden niet geaccepteerd. Ik merk dat sommige opmerkingen hier minder lekker vallen dan in Eindhoven. Ik ben in ieder geval wat voorzichtiger geworden. **De periode waarin je het meest gevormd bent.** Ik ben jong getrouwd, op m’n twintigste. Mijn man was tien jaar ouder, werkte als *trouble shooter* in de computerwereld en kon in noodgevallen meteen worden opgeroepen. Dat kon een bedrijf in Nederland zijn maar ook in de VS, Taiwan, Peru. Hij was dus vaak van huis. Wat betekende dat ik, koud uit het ouderlijk huis, een gezin met jonge kinderen draaiende moest houden. Met alle verantwoordelijkheid en beslissingen die daarbij horen.

Reizen. Ja, heerlijk. We huren meestal een camper en rijden daarmee van stad naar stad. Als ik een dag ergens ben geweest, heb ik het gezien en wil ik verder. Ik voel dan een zekere onrust. Als stadsmens ben ik steeds weer nieuwsgierig naar nieuwe restaurants en supermarkten. We gaan nu voor het eerst overwinteren in Sevilla. Vorig jaar zijn we er zes weken geweest, nu gaan we drie maanden. We zitten in een appartement, tussen de Spanjaarden. Ik spreek de taal een beetje, zit nu op les. De vraag is: ga ik me vervelen of niet? **Als mijn man iets aan mij kon veranderen...** Als ik het niet naar mijn zin heb, dan kun je dat aan me zien, dan vlammen mijn ogen. Ik kan heel chagrijnig zijn als mijn verwachtingen niet uitkomen. Alles wat ik van plan ben, zit al in mijn hoofd. Ook die drie maanden Sevilla. Ik weet al hoe ons dagelijks leven eruitziet, wat we er gaan doen, dat we fietsen gaan huren, naar de schouwburg gaan. Maar stel dat de schouwburg dicht is wegens een verbouwing, dan ben ik niet te genieten. Ik ben zo flexibel als een looien deur, zeggen ze dan in Brabant. **Met afscheid nemen heb ik geen moeite.** Eind vorige maand was mijn laatste dag bij SBE. Ik zal mijn collega’s missen, we hadden een leuk team, en we hebben afgesproken om elkaar nog te zien. Het waren mooie jaren, maar ik kan makkelijk opstappen en doorgaan. Heb ik eerder ook al gedaan. Ik word in januari 60, ga nu m’n laatste kwartaal in. Ik hoop nog op 25 goede jaren.

Maurice Timmermans

Film: The Killing of a Sacred Deer

Anesthesie-seks

Still uit *The Killing of a Sacred Deer*

Verhaal: Ogenschijnlijk is er niets mis met het leven van Steven Murphy (Colin Farrell). Hij is een gevierd chirurg, getrouwd met de mooie Anna (Nicole Kidman) en vader van twee fantastische kinderen. Maar dan dringt de 16-jarige Martin zijn leven binnen. Martin is de zoon van een man die op Stevens operatietafel overleed. Het lijkt aanvankelijk op een surrogaat vader-zoonrelatie maar dan komt de aap uit de mouw. Martin houdt Steven verantwoordelijk voor de dood van zijn vader en wenst nu een zoenoffer. Steven moet zijn vrouw of een van zijn kinderen doden, anders sterven alle drie de gezinsleden.

Een offer dat je graag maakt.

- *The Killing of a Sacred Deer* draait meer om vreemding dan om spanning.
- De film krijgt de kijker gaandeweg in zijn greep, zeker als blijkt dat het om een allegorie van ons hedendaagse leven gaat. Een leven dat voornamelijk in het teken staat van onmacht en het onvermogen om daadwerkelijk met elkaar te communiceren.
- Als je eenmaal gewend bent aan de specifieke acteerstijl krijg je door dat het acteerwerk helemaal niet slecht is. Met name Nicole Kidman toont hoe ze ogenschijnlijk voor de buitenwacht alles onder controle heeft maar ondertussen

verscheurd wordt door de grootste twijfels. Ook de zeer verontrustende Martin (Barry Keoghan) excelleert.

Deze gifbeker mag aan mij voorbijgaan?

- De eerste drie kwartier vraagt de Griekse regisseur Yorgos Lanthimos veel van de kijker. Het tempo is traag, het scenario meandert en de sfeer is kil, bijna op het steriele af. Dat blijkt ook uit het seksleven van Steven en Anna. Stevens favoriete standje is 'volledige anesthesie': Anna ligt comateus op bed en laat Steven zijn gang gaan.
- Alle dialogen worden op een ingehouden toon uitgesproken en de teksten hebben vaak iets kunstmatigs.

Slotoordeel: Lanthimos schetst een vrij deprimerend beeld van ons huidige bestaan. Het kost moeite om sympathie voor de karakters op te brengen, niemand gedraagt zich onbaatzuchtig, niemand brengt offers voor elkaar. *The Killing of a Sacred Deer* is niet gemakkelijk maar Lanthimos valt toch te prijzen: hij geeft niet toe aan behaagzucht en levert een film af die blijft nazinderen.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Code oranje en genderneutraal

Eigenlijk had ik een mooi kerstverhaal willen vertellen. De laatste *Observant* van dit jaar verschijnt echter al half december. Ik was bang dat de boodschap zou vervluchtigen voordat Kerstmis onze harten zou openen. Een volgende keer dan maar. Zondagmorgen kreeg ik daardoor de kans uitvoerig en zonder besognes naar de radio te luisteren. Ik hoorde allerlei dat tot nadenken stemt. De sneeuw en ijzel die onafwendbaar naderden, werden uitvergroot tot oorlogsnieuws. Tot op het uur precies schoof code oranje over het land. Het is ondertussen maandagmorgen. Nederland bereidt zich voor op de beslissende veldslag. Voor achten werden we in Biesland al wakker gemaakt door een lawaaiige strooiwagen. Beter mee verlegen dan om verlegen, zoals ik in een echte oorlog leerde. De Nederlandse Spoorwegen hadden het slecht getroffen. Op de dag van de nieuwe dienstregeling zouden ze per uur zes treinen van Utrecht naar Eindhoven laten rijden. En jawel, code oranje. Gelukkig konden ze ook definitief bekend maken dat de omroepberichten voortaan niet meer van dames- en -heren zouden spreken, maar slechts van beste reizigers. Het overkomt me niet vaak. In dit geval kan ik

zeggen dat ik de lezer gewaarschuwd heb. In september schreef ik dat we van alle zomertumult de kwestie dames-en-heren niet kwijt zouden raken. Het beste bewijs daarvoor is dat vorige week bleek dat genderneutraal met grote meerderheid was gekozen tot het meest gehate woord van 2017.

Er bestaat een neiging de ophef over dames-en-heren als een simpel taalprobleem te beschouwen. Zo zouden transgenders misschien niet doorhebben dat hun trein vertraging heeft, wanneer de stem uit de luidspreker zich slechts tot dames en heren wendt. Daarover gaat deze kwestie niet. Het is het streven overal in de publieke ruimte genderneutraal aangesproken te worden. Een volgende stap in de emancipatie op basis van geslacht. Ik ben daar wel voor omdat het onderscheiden van mannen en vrouwen op de perrons van de spoorwegen nogal dwaas is. Wat daaraan te doen? Ongetwijfeld na advisering door talrijke deskundigen koos de NS voor: beste reizigers. Een keuze die niet zonder commentaar bleef. Niet iedereen op het station is treinreiziger. Bovendien; is een forens die voor zijn werk op en neer treint een reiziger? Niet volgens Marco Polo of Floortje

Dessing! Dat ik gelijk heb, bleek ook in het weekend. Piloten van de KLM hoeven of mogen binnenkort de mannelijke pet niet meer te dragen.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

Foto: Lorraine Bodewes

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra

Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Stephanie Meeuwissen,

Ralph Stassar, Thomas Vaessen, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofddredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Ype Dries-

sen, Jo Haas, Hans Philipsen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofddredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

‘Hollo, met wie spreek ik’

De hoofdpersoon in de laatste aflevering van de serie *Hollo met wie spreek ik* op pagina 2 is deze keer Tanja Vrijhoeven, barista bij het Bakery Café, naast het gebouw van de Universiteitsingel 40.

Voor hetzelfde geld staan de paarltjes iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

Halfvrijstaand boerenwoonhuis 3 slaapkamers kleine buitenruimte gem. Beek 043-8519169 janicg@outlook.

GRATIS af te halen: Oude SPIEGEL circa 2.00x1.60 meter. 15 km van Maastricht. riki.janssen@maastrichtuniversity.nl

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl. Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paarltsjes te weigeren.

	€ 3,00
	€ 4,00
	€ 5,00
	€ 6,00
	€ 7,00
	€ 8,00

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

THIS WEEK'S SPECIALS

WEEKLY WOK & PASTA
Menu du chef, daily specialties € 4,95
with Soup + € 1,00

SPECIAL PROMOTION
Daily Dish + Dessert € 4,95

M.R.K.T

agenda academische zittingen

Aula Minderbroederberg 4-6

14-12, 10.00 uur: Dhr. Thibaud Coroller, MSc.	19-12, 12.00 uur: Mw. Susan V. van Hees, MA.
14-12, 12.00 uur: Dhr. Carsten Leue, MSc.	19-12, 13.30 uur: Dhr. Hans-Erik Edsand, MSc.
14-12, 14.00 uur: Dhr. Blake R. Walters, MSc.	19-12, 14.00 uur: Mw. Sietske J. Jorritsma-Bosman, MSc.
14-12, 16.00 uur: Dhr. Ngo Chun Luk, LL.M	
15-12, 10.00 uur: Dhr. Jérôme J.J. van Dongen, MSc.	19-12, 16.00 uur: Mw. Louise J.C.J. den Biggelaar, MSc.
15-12, 11.30 uur: Mw. Monika Hifinger, MSc.	20-12, 10.00 uur: Dhr. Lars Rieser, MSc.
15-12, 12.00 uur: Dhr. Julian Krauskopf	20-12, 12.00 uur: Mw. Nina Büttgen, LL.M.
15-12, 13.30 uur: Mw. Leonie Ratz, MSc.	20-12, 13.30 uur: Mw. Lei Zou, MSc.
15-12, 14.00 uur: Dhr. Toine M. Lodewick, MSc.	Aula Tongersestraat 53
15-12, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Walther N.K.A. van Mook	20-12, 14.00 uur: Dhr.drs. Stijn A. Peeters
18-12, 10.00 uur: Dhr. Quan Shi, MSc.	20-12, 16.00 uur: Mw. Aniek J.G. Even, MSc.
18-12, 11.30 uur: Dhr. Vitaly Smelov	21-12, 10.00 uur: Dhr. Thiemo J.A. van Nijnatten, MSc.
18-12, 12.00 uur: Dhr.mr. Jasper J.A.M. Korving	21-12, 12.00 uur: Mw. Andrea M.J. Scharmga, MSc.
18-12, 13.30 uur: Mw. Minh Hoang Tuyet Nguyen, MSc.	21-12, 14.00 uur: Mw. Sandra M.A. Bedaf, MSc.
18-12, 14.00 uur: Mw. Sabrina Röttger-Wirtz, LL.M.	21-12, 16.00 uur: Mw. Tessa Westendorp, MSc.
18-12, 15.30 uur: Mw. Andrea S. Herrera Sota	22-12, 10.00 uur: Mw. Reni M.A. van Erp, MSc.
Double Doctoral degree UM – University of Chili	22-12, 12.00 uur: Mw. Eline E.B. De Clerck, MSc.
18-12, 16.00 uur: Promotie Mw. Nousjka P.A. Vranken	22-12, 14.00 uur: Dhr.drs. Steven T.H. Honings
	22-12, 16.30 uur: Inauguratie Dr. Marieke H.J. van den Beuken-van Everdingen

Interne vacatures

- **Contractmanager** Multimedia, FS, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.301
- **Personal Assistant** at the Institute M4I, division Nanoscopy, FHML, 18-20 hours
Vacancy number: AT2017.326
- **Research Officer** at the Maastricht Graduate School of Governance, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2017.327
- **Editor**, FHS, 15.2 hours
Vacancy number: AT2017.328
- **Student Affairs Officer**, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2017.329
- **Student Recruitment Officer**, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2017.330
- **Front Officer**, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2017.331
- **Student Counsellor**, FHS, 19 hours
Vacancy number: AT2017.332
- **Manager** Center for European Studies & Maastricht Summer School, SSC, 30.4-38 hours
Vacancy number: AT2017.333
- **Assistant Professor** Data Science in Marketing, SBE and BISS Institute, 38 hours
Vacancy number: AT2017.334
- **Adviseur** Sustainability Bedrijfsvoering, FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.335
- **Education Development Officer**, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2017.336

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Kies een breder perspectief:

Maak een vliegende start als verzekeringsarts bij het UWV.

astig om een opleidings- of onderzoeksplek te vinden? Met jouw opleiding als basisarts heb je veel meer kansen dan je wellicht denkt. Verzekeringsarts is een beschermd specialisme met een eigen opleiding tot specialist. De grote uitdaging is dat je veel breder moet leren kijken dan diagnose en behandeling. Naast medische kennis gebruik je juridische en sociale expertise om te onderzoeken welke mogelijkheden iemand nog heeft om te functioneren. Jouw oordeel heeft vaak een enorme impact - niet alleen op de gezondheid, maar op het hele leven van een cliënt. Dat is nogal wat, maar de arbeidsvoorwaarden zijn dan ook ideaal. Reken op een heel goed salaris, training on the job en geen onmogelijke werktijden. Zo blijft er genoeg ruimte voor jezelf.

Luc Ploum
verzekeringsarts
in opleiding

Kijk je graag verder dan diagnose en behandeling?

Kijk op brederperspectief.nl

Jongens-vrienden

Op de middelbare school had ik een beetje een 'giftig' vriendinnengroepje. We waren alle vier wel leuke meiden met een lieve glimlach en een redelijk IQ, maar al dat oestrogeen samen in één ruimte was me soms een beetje te veel. Zo werd er bijvoorbeeld een hele middag beledigd gezwezen wanneer twee van ons dezelfde trui hadden gekocht of was één een 'trut' omdat ze kilo's chocola kon eten zonder dik te worden. Ik was dan ook opgelucht toen het eindelijk normaal werd om jongensvrienden te hebben. Tijdens die eerste jaren van de middelbare liepen de knapen mentaal nog twee jaar achter op de meiden (naar 't schijnt), wat resulteerde in een duidelijke scheiding der geslachten. Vanaf de vierde klas verdween dit verschil langzaam en kon je opeens zonder rare blikken te krijgen met Sam naar de Albert Heijn lopen of met Thijs een potje voetballen. Het was oké. Ik heb die balans sindsdien heerlijk gevonden. Een gezonde mix tussen vrouwelijk over-analyseren en mannelijke nuchterheid, tussen stevige armen om je heen en een zachte hand op je schouder, tussen ik die advies krijgt over jongens en ik die advies geeft over meisjes. Vooral dat laatste is nogal een ding. Zo moest ik me laatst volgens mijn Mexicaanse jongensvriend "gelukkig prijzen" omdat ik niet hoefde te raden wat er in het hoofd omging van het meisje waar hij verliefd op was. Ik hoefde slechts te dealen met jongens: "De simpelste wezens op aarde." Op andere momenten ben ik degene die hulp nodig heeft, en dan is een nuchtere blik soms pijnlijk, maar gewenst. "What you see is what you get, Cato. Als hij je leuk vindt merk je dat wel." Inmiddels ben ik al drie weken met een meisjesvriend op reis. We zijn slechts met z'n tweetjes, en vaak spreken we onze verbazing uit over hoe goed het gaat. De jongensvriendenbalans is even weg en toch: geen jaloerse blikken of uitgetrokken haren. Hoe kon dat, vroeg we ons af terwijl we Australisch bier dronken en boeren lieten. Terwijl we wijdbeens op onze stoel zaten in de bus richting Brisbane. Terwijl we de cocktails betaalden voor een jongen die we die dag ontmoet hadden. Terwijl we make-up opdeden. Terwijl we huilden om een gebroken hart. En dan, tijdens het ontbijt op onze laatste bestemming begint het opeens te dagen: misschien zijn we zelf wel gewoon jongensvrienden. Of beter: een perfecte mix van allebei.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

Harrie

Reinier

Alex

Thee-juristen

Ik heb nog geprobeerd om mijn snor te drukken, maar er was geen houden aan; ik moest en zou poolshoogte gaan nemen bij de rechtenfaculteit. De grote Germanicus wilde het zo. Eigenlijk kwam de oekaze van de rector, mevrouw Lichtschicht, maar van haar mag ik geen orders aannemen, van niemand eerlijk gezegd, Germanicus heeft mij dat ooit met zoveel woorden verboden. Alleen van de grote baas *himself*. "Als die Rianne klingelt, ob der Nick, ben jai niet thois, begrepen?" Dit was vóór zijn grote taalsprong voorwaarts, lezers. Dus ik gehoorzaam, je bent ambtenaar of je bent het niet en een oud adagium zegt immers dat ondergeschiktheid de ziel is van de ambtenarij. Dacht ik toch. Ik kom er straks nog even op terug. Wat moest ik doen bij LAW, zoals ze zichzelf daar noemen om zich vervolgens af te vragen waar de Nederlandse studenten toch blijven? Er zijn daar zorgen over het geestelijk en fysiek welbevinden van de studenten sinds een nieuwe decaan er de scepter zwaait. De vorige, vrouw Hildegard, was er eentje van de wat oudere stempel. Die had Mao nog meegemaakt en droeg met verve het 'laat honderd bloemen bloeien' concept uit. Vaak afgekort, in Nederland althans, tot Lahoblobloe. De wat politiekere hippies gingen er destijds gretig mee aan de haal. Doen wat je leuk vindt. Was vrouw Hildegard in haar jonge jaren een hippie? Natuurlijk! Dat zie je nog steeds. Ach, heur haar is tegenwoordig wat te kort om er bloemen in te vlechten, maar verder? De breed uitwaaierende kledingstijl gecombineerd met een breed uitwaaierende geest: lieve lezer, ik teken voor dergelijke bestuurders. Maar de moderne tijd vergt kennelijk strakkere types. Moderne types. En dus is daar nu een strakke Jan neergezet. Die vorige week in dit blad zijn plannen mocht ontvouwen. Hij wil T-vormige

juristen opleiden. Ik schrok me een hoedje. T-vormig? Wat moet ik me daar nu weer bij voorstellen? We kennen allemaal de T-splitsing, daar moet je links- of rechtsaf anders knal je pardoos tegen de huizen aan de overkant. Maar een T-jurist? Is dat iemand die in de weg gaat staan zodat we er wel tegenaan *moeten* knallen? Is het iemand met de kleeherhanger nog in zijn jasje? De jurist-vogelverschrikker? Strakke Jan legt uit dat de beeldspraak wijst op verticale verdieping en horizontale verbreding. Een jurist moet jurist zijn maar tegelijkertijd ook bedrijfskundige, socioloog, app-bouwer, *mediator* en wat al niet. Daar staat de bovenkant van de T dan voor. Maar strakke Jan vertelt er niet bij dat al die T-vormige studenten dan straks wel zeker vijf jaar langer over de T-studie gaan doen. Want anders heb je nog niks aan ze. Dan worden toch al veel te vol mee zit. Die dan weer op het intellectuele dwaallicht Thierry B. gaan stemmen. En wil de UM dat, als UM? Neeeee!! donderde

Germanicus toen hij me de Berg af stuurde. Waar ik onderaan bij toeval op professor Leeuw stuitte, die daar een groepje studenten de stad liet zien. Hij vertelde ze dat ondergeschiktheid de ziel is van de ambtenarij. En dat hij als ambtenaar-directeur bij het onderzoekscentrum van het departement van Justitie dus altijd vol ontzag naar boven kijkt, en niet naar beneden. Dat hij al heel lang een soort T-jurist is. Omdat hij geen jurist is maar socioloog. Hij bedoelde ook niet T-jurist maar Thee-jurist. Dat dronk hij wekelijks met de minister. Die dan vroeg of Leeuw nog wat sturing kon gebruiken op de T-splitsingen van het wetenschappelijk onderzoek. En de professor antwoordde dan dat dat niet hoefde want dat hij de zaken heel goed zelf kon contextualiseren. En ja, dat hij zelf heel goed begreep wat hij daarmee bedoelde.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder

